

UTVELGELSEN AV EN BRUD

Mange syke mennesker. Jeg kan ikke komme til dem alle på én gang. Men, hør.

² Jeg er sannelig glad for å være her igjen, i kveld, i dette vakre auditoriet, iblant denne fantastiske gruppen av mennesker. Og vi kom inn, utenfra, for noen øyeblikk siden, folket stod ute på gaten og sa de ikke kunne komme inn. Og jeg sa, “Vel, kanskje jeg kan skaffe en plass til dere.” Og de ville ikke slippe dem ned. Så jeg er lei meg for at vi ikke har nok plass til dem. De sa at underetasjen var full, også. Og vi er lei oss for det. Men vi er glade for å være her, og glade for å se hele denne fine gruppen av forkynnere, forretningsmennene her, og alle dere representanter fra ulike deler av landet.

³ Jeg hadde det store privilegiet å tale denne morgenen ved frokosten, noe jeg sannelig ser på som en ære å tale foran slike fine mennesker. Jeg hadde et tema om: *Skolmen skal ikke være arving med Hveten*. Jeg fikk ikke fullført det. Og det—det var ikke broderens skyld. Han prøvde å få ledelsen til å la oss få bli litt lenger, men han ville rett og slett ikke gjøre det. Jeg setter så visst pris på det, broder Demos. Det var veldig, veldig fint. Jeg takker deg så visst for din vennlighet, hver enkelt av dere. Men de ville bare ikke la oss gjøre det. Så vi måtte—måtte bare avslutte. Jeg vil ta det opp, en annen gang, for å fullføre det: *Skolmen skal ikke være arving med hveten*. Forstod dere det, dere som var her? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Jeg håper at det var nok til at det ble forstått.

⁴ Nå, jeg vet, at i kveld, er det et panel, også, så jeg ønsker ikke å holde på dere så lenge at dere går glipp av det. Fordi, jeg tror at det så visst var av verdi for—for det troende pinsevevnn-folket, det panelet vi så her om kvelden. Slik en fin gruppe av menn, slike underfulle svar, rett på sak. Det gjorde meg virkelig godt, å se det. Jeg stoler på at Herren vil velsigne det, i kveld. Og hver og en som ser på, må de tro. Det er min oppriktige bønn.

⁵ Og så mange rapporter kom inn, i dag, i posten og ved telefoner, om så mange som ble helbredet i dette møtet. Jeg ble så glad for det. Det, det er, å møte syke mennesker, det er på en måte min tjeneste.

⁶ Jeg—jeg kommer opp hit for å tale. Jeg, du vet, jeg er ingen predikant. Men jeg, med denne, Kentucky grammatikken min, “his, hain’t” og—og alle de ordene, så jeg—jeg kan ikke sies å være en moderne nåtidens predikant. Jeg—jeg kunne ikke ta den plassen, fordi jeg—jeg har ingen utdanning.

7 Men jeg liker å uttrykke det jeg vet om Det, til andre, eller hva jeg føler at jeg vet om Det, til andre, hvordan jeg har lært Det, hvordan Han er for meg. Han er hele mitt liv, alt som jeg noen gang kunne forvente å være, og så mye mer enn jeg noen gang tenkte, da jeg ikke hadde en eneste venn, nesten, på jorden, da jeg var en liten gutt. Men jeg er sannelig takknemlig for flotte venner i dag.

8 [En broder sier, “Har litt problemer med å høre bak der, broder Branham. Kom nærmere inn.”—Red.] Åh, jeg er lei meg. Jeg—jeg er visst ute av fokus her, et sted, sa han.

9 Nå, for å komme rett inn i møtet, la oss slå opp i noen Skriftsteder. Jeg—jeg liker alltid å lese Bibelen, fordi Det er Guds Ord. Jeg tror det. Og jeg tror Det er Guds ufeilbarlige Ord. Og nå har jeg skrevet ned noen Skriftsteder her, og noen notater som jeg ønsker å referere til, i en liten stund, kanskje i førtifem minutter.

10 Og da vil vi komme oss ut i tide for å kunne gå og se dette fantastiske panelet igjen i kveld. Og jeg stoler på at Gud vil fortsette å velsigne dere gjennom det hele. Og jeg vet hva dere må gjøre. Og det er meningen at jeg skal kjøre til Tucson, allerede, i kveld, skjønner, så dere kan tenke dere. Det er en ti timers biltur.

11 Og jeg reiser utenlands, og jeg er nødt til å ta en sprøyte mot gul feber ved en undersøkelse i morgen tidlig i statsadministrasjonen. Så jeg—jeg må komme meg dit. Jeg fikk utsettelse, her om dagen, og de kommer ikke til å ta noe “nei” til et svar nå igjen. Og jeg har en stivkrampe og tyfus til å ta, og påfyllinger av vaksinene mine.

12 Så, jeg er så takknemlig for denne muligheten, og—og dette fine møtet vi hadde i forkant av konferansen. Det begeistret virkelig mitt hjerte. Dere er en fin gruppe mennesker. Jeg stoler på at Gud vil velsigne dere.

13 Når den store timen noen gang. . . Det store monsteret som ligger der borte, som snudde seg rundt i Alaska, for noen dager siden, kastet halen sin opp igjen denne morgenen, langs med, rundt nede i Washington. Han kunne komme hitover, ganske lett. Og hvis den Hellige Ånd noen gang forteller meg tydelig. . .

14 Noen har svart. . . spurt meg om det, “Kommer det til å skje her, broder Branham?” Nei, jeg vet ikke det. Jeg vet rett og slett ikke, for jeg vet. Det er sannheten.

15 Jeg ønsker alltid å være ærlig mot dere. Jeg kommer ikke bare til å anta, ta en eller annen idé, eller noe, hva jeg tror, eller noe lignende. Når jeg forteller dere, kommer det til å skje. Vel, Han må fortelle meg, først, og så vil jeg fortelle dere. Jeg—jeg vet at hele verden er i en rystende tilstand. Vi er ved endens tid. Men én ting har jeg prøvd å være. . .

16 Broder Shakarian sa denne morgenen, hvordan han pleide å gå gjennom bønnekøene, og strekte seg ned der og fikk tak i de kortene før folket kom opp, og kikket på dem, og så om—om jeg fortalte dem det de hadde skrevet ned der. De skriver alt mulig på bønnekortene sine, vet dere, og han ønsket bare å se om det var riktig. Han sa, at ut av de hundrevis som han hadde sjekket, hadde det aldri vært én feil. [Broder Shakarian sier, “Aldri én feil.”—Red.] Det vil aldri bli én feil, skjønner, fordi, så—så lenge som det er Gud. Hvis jeg noen gang blander meg selv inn i det, så er det feil rett der til å begynne med.

17 Ei lita jente og hennes far er tilstede, lytter på meg nå, kom til meg, for ikke lenge siden. Hun hadde en drøm. Hun sa, “Broder Branham, hva betyr denne drømmen?”

18 Jeg sa, “Jeg vet ikke, søster. Jeg må finne det ut, hvis Herren vil fortelle meg det.” Så jeg gikk og prøvde å spørre Herren, og Han fortalte meg det ikke.

19 Den lille jenta kom tilbake igjen. Hun sa, “Vel, nå hvor er tydningen av drømmen min?”

20 Jeg sa, “Kom hit, kjære, sitt ned.” Jeg sa, “Din far og mor er veldig gode venner av meg. Skjønner? Og de har kommet helt fra Canada, trukket seg tilbake, og oppholdt seg sammen med meg. De tror dette, hva jeg prøver å si. Og jeg har aldri sagt noe feil til noen, med vilje, i mitt liv. Hvis jeg . . . jeg tror jeg vet hva drømmen betyr. Men ikke før jeg ser den drømmen selv, og Han så forteller meg hva den betyr, kan jeg ikke fortelle deg det. Se, hvis jeg bare finner på noe, kunne det komme en tid der du trengte meg mellom liv og død, og da ville du ikke vite om du kunne tro på meg eller ikke.”

21 Hvis jeg forteller dere noe i Herrens Navn, så er det i sannhet det. Det var Han som fortalte meg det. Og så langt, i alle disse årene, over hele verden, og verden rundt, har Det aldri én gang vært feil. Fordi . . . Og, nå, dere vet at et menneske ikke kan være så ufeilbarlig. Det trengs Guds Ånd for å gjøre det.

22 Og nå har jeg et Budskap som jeg er ansvarlig for. Og mange ganger har jeg blitt sett på, blant folk, vel, kanskje noen som bare ikke satte seg ned og tenkte et øyeblikk, at jeg var en—en, åh, en forferdelig person, at jeg ikke likte mennesker, og at jeg alltid såret dem. Og det stemmer ikke. Det stemmer ikke. Jeg elsker mennesker. Men, du vet, kjærligheten er korrigerende.

23 Hvis den lille gutten din satt ute i gaten der ute, og du sa, “Junior, kjære, jeg vil ikke at du skal være der ute, men . . .” Og biler suste forbi ham, og du tok ham med inn. Han løp tilbake ut igjen. Ja, du burde irttesette ham. Hvis du elsker ham, gjør du det. Du må.

²⁴ Hvis du så en mann flyte nedover en elv, mot en foss, i en liten båt, og du visste at den båten kom til å synke når han møtte fossen, ville du ha sagt, “John, du, kanskje du burde tenke litt, kanskje du ikke kommer til å klare det”? Hvis jeg vet han ikke kommer til å klare det, kommer jeg omtrent til å kaste ham ut av båten, hvis jeg kan, fordi det er kjærligheten som gjør det.

²⁵ Og nå, i disse Budskapene som jeg taler, prøver jeg aldri å ta frem noen lære, eller lignende. Jeg—jeg gjør det i min egen menighet. Men her ute blant menn og kvinner som er av ulike denominasjoner og ulike idéer, prøver jeg å ta en mild form, forklare; men nok til at hvis du er født av Guds Ånd, tror jeg at du vil forstå hva jeg mener, blant kristne mennesker, metodister, baptister, presbyterianere, og så videre.

²⁶ Nå, i kveld, ønsker jeg å slå opp i 1. Mosebok, det 24. kapittelet. Jeg ønsker å lese det. . . begynner med det 12. verset av det 24. kapittelet av 1. Mosebok.

Og han sa, O Herre Gud. . . min herre Abraham, jeg ber deg, la det lykkes for meg i dag, og vis godhet mot min herre Abraham.

Se, her står jeg ved vannkilden; og døtrene til byens menn kommer ut hit for å dra opp vann:

Og la det nå bli slik, at den piken jeg sier dette til, Sett ned krukken, jeg ber deg, så jeg kan drikke; og hun skal si, Drikk, og jeg vil gi dine kameler drikke også: la det da være henne som du har utvalgt for din tjener Isak; og av dette vil jeg skjønne at du har vist meg godhet til. . . mot min herre.

²⁷ Og så i Åpenbaringsens Bok. Det var begynnelsen av Bibelen, 1. Mosebok. Nå, i slutten av Bibelen, ønsker jeg å lese i det 21. kapittelet av Åpenbaringen, og det 9. verset.

²⁸ Vi vet hva dette Skriftstedet i 1. Mosebok her. . . Dere kan lese hele kapittelet, hvis dere ønsker. Det er Gud som sender ut Elieser. Eller, Abraham som sender ut Elieser, unnskyld meg, for å velge ut en brud til Isak. Og den vakre Rebekka kom ut, og i fullkomment svar på bønningen som—som Elieser, Abrahams tjener, nettopp hadde bedt.

Nå i det 9. verset av det 21. kapittelet av Åpenbaringen.

Og en av de sju engler som hadde de sju skåler fylt av de sju siste plager kom bort til meg, og talte til meg, og sa, Kom hit, og jeg vil vise deg bruden, Lammets hustru.

²⁹ Nå ønsker jeg å ta som tema, i kveld, for det: *Utselgelsen av en Brud*. Og dette er, hvis min broder som tar opp her vil, dette er lydbåndet som dere kan begynne å gi ut.

³⁰ Og nå, i dette, det betyr ikke akkurat at jeg taler dette til denne forsamlingen her til stede, men disse lydbåndene går verden rundt. De blir oversatt til, praktisk talt, åh, en mengde

språk, til og med til de hedenske landene rundt om i verden. Vi sender dem lydbånd, gratis, ved en forening i menigheten. Og de er oversatt. Og helt ut gjennom Afrikas jungler, og til India, og verden rundt, går disse lydbåndene.

Nå, å utvelge en Brud!

³¹ I mange ting i livet blir vi gitt et valg. Levemåten, i seg selv, er et valg. Vi har en rett til å gå vår egen vei, velge vår egen måte som vi ønsker å leve på.

³² Utdannelse er et valg. Vi kan velge om vi skal utdanne oss, eller om vi ikke skal utdanne oss. Det er et valg som vi har.

³³ Rett og galt er et valg. Enhver mann, enhver kvinne, gutt og jente, må velge om de skal prøve å leve rett eller ikke leve rett. Det er et valg.

Valg er en stor ting.

³⁴ Ditt Evige bestemmelsessted er et valg. Og kanskje, i kveld, vil noen av dere ta det—det valget, om hvor dere vil tilbringe Evigheten, før dette møtet er over i kveld. Det vil komme en tid, da, hvis du har avvist Gud mange ganger, vil det komme en tid da du avviser Ham for siste gang. Det er en grense mellom nåde og dom. Og det er en farlig ting for en mann eller en kvinne, gutt eller jente, å trå over den grensen, for det finnes ingen vei tilbake når du trår over den siste fristen. Så, i kveld, vil det kanskje være stunden da mange vil ta sin—sin beslutning, hvor de vil tilbringe den endeløse Evigheten.

³⁵ Det er et annet valg som vi har i livet, det er, en livsledsager. En ung mann eller en ung kvinne, som trår ut i livet, har—har blitt gitt en rett til å gjøre et valg. Den unge mannen velger. Den unge kvinnen har en rett til å akseptere eller avslå det. Men det er fortsatt et valg, på begge sider. Både mann og kvinne, de har en rett til å velge.

Også, du har et valg, som en kristen.

³⁶ Du har et valg av menighet, her i Amerika, enn så lenge, som du kan gå i. Det er ditt eget amerikanske privilegium, å velge en hvilken som helst menighet som du ønsker å tilhøre. Det er et valg. Du trenger ikke gå i noen av dem, hvis du ikke ønsker det. Men hvis du ønsker å bytte fra metodistene til baptistene, eller fra katolikkene til en protestant, og så videre, er det ingen som kan fortelle deg eller få deg til å komme til noen bestemt menighet. Det er vår—det er vår frihet. Det er hva vårt demokrati er. Et hvert menneske kan velge for seg selv. Religionsfrihet, og det er en—en stor ting. Gud hjelpe oss til å beholde det så lenge som vi kan.

³⁷ Du har også et valg. Om... Når du velger denne menigheten, kan du velge om du, i denne menigheten, om du vil velge en menighet som vil lede deg til ditt Evige bestemmelsessted. Du kan velge en menighet som har en

bestemt trosbekjennelse, som du kanskje tenker at den trosbekjennelsen er akkurat det du ønsker. Eller, en annen menighet har sin trosbekjennelse.

³⁸ Og så er det Guds Ord, som du har et valg av. Du må ta valget.

Det er en uskreven lov iblant oss, om å velge.

³⁹ Jeg tror det var Elias, en gang, oppe på Karmelfjellet, etter oppgjøret, i en stor krisetid som vi er i ferd med å komme til akkurat nå. Kanskje, kan det være for deg eller meg, i kveld, at vi tar dette valget, som hendelsen på Karmelfjellet. For å si det som det er, tror jeg det pågår, over hele verden, nå. Men det vil snart komme en tid da du blir nødt til å ta et valg.

⁴⁰ Og dere menn her, fra deres denominelle menigheter, bare tro dette, at tiden er like over dere, da dere kommer til å ta et valg. Dere kommer enten til å gå inn i Verdensrådet, eller så kommer dere ikke til å være en denominasjon noe mer. Dere kommer til å måtte gjøre det, og det valget kommer snart.

⁴¹ Og det er en farlig ting å vente til den siste timen, også, fordi du kan ta på deg noe som du aldri klarer å komme deg ut av. Du vet, det er en tid da du kan bli advart, så, hvis du trår over den grensen av advarsel, da er du allerede merket på den andre siden, brennmerket.

⁴² Husk, da jubelåret kom, og presten kom ridende mens trompeten hans lød, så enhver slave kunne gå fri. Men hvis de nektet å akseptere sin frihet, da måtte han bli tatt med til templet, til en stolpe, og en syl ble boret inn i øret hans, og da tjente han sin herre for alltid. Den ble satt inn i øret hans som et bilde, på hørsel. "Troen kommer ved hørelsen." Han hørte den trompeten, men han ville ikke høre på den.

⁴³ Og mange ganger, hører menn og kvinner Guds Sannhet, og ser Det stadfestet og bevist, Sannheten, men allikevel vil de ikke høre Det. Det er en annen grunn. Det er et annet valg de har, enn det å bøye seg for Sannheten og fakta, derfor kan deres ører bli lukket for Evangeliet. De vil aldri høre Det igjen. Mitt råd til deg, når Gud taler til ditt hjerte, må du handle akkurat da.

⁴⁴ Elias ga dem et valg på hvem de skulle: "Velg denne dagen hvem dere skal tjene. Hvis Gud er Gud, tjen Ham. Men hvis Baal er Gud, tjen ham."

⁴⁵ Nå, når vi ser at alle de naturlige tingene er et bilde på de åndelige tingene, som vi gikk gjennom i timen vår denne morgenen, som solen og dens natur. Det var min første Bibel. Før jeg noen gang leste en side i Bibelen, kjente jeg Gud. Fordi, Bibelen er skrevet overalt i naturen, og den bare stemmer overens med Guds Ord: hvordan døden, begravelsen, oppstandelsen av naturen; og solen som står opp, krysser, går

ned, dør, står opp igjen. Det er så mange ting vi kunne se som bilder på, Gud i naturen, som vi må hoppe over, på grunn av dette Budskapet.

⁴⁶ Nå, hvis det åndelige, eller, det naturlige er et bilde på det åndelige, så, er utvelgelsen av en brud, i det naturlige, et bilde på utvelgelsen av en Brud, Bruden, i det åndelige.

⁴⁷ Nå, det er en alvorlig ting når vi skal velge en kone, en mann, for løftene her er inntil døden skiller oss. Det er slik vi burde holde det. Og du gir det løftet fremfor Gud, at bare døden skal skille dere. Og jeg tror vi burde. . . En mann i sitt rette sinn, som planlegger en fremtid, han burde velge den konen veldig nøye. Vær forsiktig med hva du gjør. Og en kvinne som velger en ektemann, eller aksepterer valget av en ektemann, burde være veldig forsiktig med hva hun gjør, og spesielt i disse dager. En mann burde tenke og be før han velger en kone.

⁴⁸ Jeg tror, i dag, grunnen til så mange skilsmisssaker nå, at vi er på verdenstoppen i Amerika, i skilsmisssaker. Vi er foran resten av verden. Det er flere skilsmisser her enn noe annet sted, denne nasjonen, og skulle være, og sett på som, en kristen nasjon. Hvilken vanære, våre skilsmisse-domstoler! Jeg tror, grunnen til det, er fordi at menn har kommet vekk fra Gud, og kvinner har kommet vekk fra Gud.

⁴⁹ Og vi finner, at, hvis en mann ba og en kvinne ba over saken; ikke bare ser på et par vakre øyne, eller store sterke skuldre, eller slikt som det, eller en eller annen verdslig tiltrekning; men ville først se mot Gud, og si, "Gud, er dette Din plan?"

⁵⁰ Jeg synes, i dag, at det er så mye juksing, akkurat som i skolen. Når—når barna kommer forbi, om morgenen, mange av barna i nabolaget, at—at venner av meg, vil komme forbi og si, "Broder Branham, vil du be for oss? Vi skal ha en—en prøve i dag. Jeg—jeg har jobbet hele natten, og jeg tror ikke at jeg klarer—klarere å få det til. Be for meg." Jeg syns at ethvert skolebarn, hvis dere ville, hvis. . . Og med foreldrene ved bordet om morgenen: dere kan si, "Mor, John har en prøve i dag. La oss be for ham nå." Jeg tror det ville slå alt som dere noen gang kunne gjøre på noen annen måte, eller se over på en annens ark og jukse. Jeg tror hvis dere bare kommer ut og ber over saken.

⁵¹ Og hvis vi ville tenke gjennom hva vi gjør når vi skal gifte oss, når vi velger vår kone, vår ektemann, hvis vi ville tenke gjennom det! En mann burde be innstendig, for han kunne ruinere hele sitt liv. Husk, løftet er "inntil døden skiller oss," og han kunne ruinere livet sitt ved å ta det gale valget. Men hvis han vet det, at han tar et galt valg og gifter seg med en kvinne som ikke er skikket til å være hans kone, og han gjør

det allikevel, så er det hans feil. Hvis kvinnen tar en ektemann og vet at han ikke er skikket til å være en ektemann for deg, så er det din egen feil, etter at du vet hva som er rett og galt. Så, du burde ikke gjøre det før du har bedt fullstendig gjennom.

⁵² Det samme gjelder i valget av en menighet. Nå, du må be over menigheten som du har fellesskap i. Husk, menigheter har med seg ånder.

⁵³ Nå, jeg ønsker ikke å være kritisk. Men jeg innser at jeg er en gammel mann, og jeg må dra herfra, en av disse dager. Og jeg må svare på Dommens Dag for hva jeg sier i kveld eller en hvilken som helst annen stund. Og jeg, derfor, jeg er nødt til å være i fullt alvor og fullstendig overbevist.

⁵⁴ Men, gå inn i en menighet, og hvis du vil legge merke til oppførselen til den menigheten, så bare legg merke til pastoren en stund, og du vil vanligvis se at menigheten oppfører seg som pastoren. Noen ganger, lurer jeg på om vi ikke bare får hverandres ånd istedenfor den Hellige Ånd. Kommer du til et sted hvor pastoren er skikkelig radikal og driver på, vil du finne ut at forsamlingen er på samme måte. Jeg kunne ta dere med til en menighet hvor jeg ser pastoren står, og slenger med hodet frem og tilbake. Se på menigheten, de gjøre gjør den samme tingen. Tar du en pastor, som bare sluker ned hva som helst, så vil vanligvis menigheten gjøre det samme. Så, hvis jeg skulle velge en menighet, ville jeg velge en ekte, fundamental, Full Evangelisk, Bibel menighet, hvis jeg skulle velge en å ha familien min i. Velg. Jeg kikket . . .

⁵⁵ Guttene, forleden dag, broder Shakarians sønn og hans svigersønn, tok meg med opp hit for å be for en ung kar, en sanger, førsteklases gutt. Akkurat kommet tilbake. . . Fred Barker, det var navnet hans, akkurat kommet tilbake fra en reise. Og de ringte meg, at, "Fred var døende." Og så, før jeg kunne komme meg inn i huset, kom et annet budskap, "Han kan være død akkurat nå." Og han sa han hadde hatt en—en blødning i hjernen, og han var lammet, og—og han var døende, og hans kone ønsket at jeg skulle be for ham.

⁵⁶ Og jeg tenkte, "Åh, hvis jeg prøver å fly, kunne han være død før jeg kommer dit, og er kanskje død nå." Så, jeg ringte raskt og fikk den lille damen på tråden. Og—og vi fikk koblet til telefonen, og til Freds øre. Han kunne ikke svelge. De ga ham kunstig svelging. Og da vi ba for ham, sa han, ga tegn til, at de skulle ta den ut av halsen hans. Han kunne svelge. Legene trodde det ikke. De tok den ut, og han kunne svelge. Han satt oppe, forleden dag.

En menighet; å velge en menighet.

⁵⁷ En telefonoppringning kom nettopp inn, for en stund siden. Denne morgenen, et medlem av min menighet, som egentlig er en baptistkvinne fra Louisville, hun døde tidlig

denne morgenen. Og min menighet hjemme, en ekte gruppe av innviede menn, samlet seg sammen og dro ned, før begravelsesagenten hadde balsamert henne, stod over henne, og ba inntil liv kom tilbake i henne. Og hun lever, i kveld. De eldste i min menighet, ja, de har blitt opplært til å tro at alle ting er mulige, kom til Gud oppriktig.

Så, du må ta det rette valget.

⁵⁸ Igjen, den slags kvinne som en mann velger, vil reflektere hans ambisjoner og hans karakter. Hvis en mann velger feil kvinne, reflekterer det hans karakter. Og hva han binder seg til, viser i sannhet hva som er i ham. En kvinne reflekterer det som er i mannen når han velger henne til kone. Det viser hva som er nede i ham. Uansett hva han sier på utsiden, legg merke til hva han giftet seg med.

⁵⁹ Går jeg inn på kontoret til en mann, og han sier han er en kristen; pinupbilder over alt på veggene, den gamle boogie-woogie musikken går. Jeg bryr meg ikke om hva han sier. Jeg tror ikke hans vitnesbyrd, fordi hans ånd mater seg på de tingene av verden. Hva, si, om han giftet seg med en korjente, eller hva om han giftet seg med en sexdronning, eller bare en pen, moderne ricketta? Det reflekterer. Det viser hva han har i sitt sinn, om hva hans fremtidige hjem kommer til å være, fordi han har tatt henne til å oppdra sine barn ved. Og hva enn hun er, er det måten hun vil oppdra de barna på. Så, det reflekterer hva som er i mannen. En mann som tar en slik kvinne, viser bare hva han tenker om fremtiden.

⁶⁰ Kunne du tenke deg en kristen gjøre en slik ting? Nei, sir. Det kunne ikke jeg. En sann kristen vil ikke se etter slike skjønnhetsdronninger, og korjenter, og sexdronninger. Han vil se etter kristen karakter.

⁶¹ Nå, du kan ikke få alt. Det kan være ei jente som er virkelig pen. Og den andre jenta, kanskje hun er en... skikkelsen hennes ser bedre ut enn denne. Og du må kanskje ofre den ene for den andre, men, hvis hun ikke er skikkelsen av en dame, av en kvinne. Og, hun... Jeg bryr meg ikke om hun er pen eller ikke. Du bør se etter hennes karakter, om hun er pen eller ikke pen.

⁶² Nå, for, det sømmer seg, hvis en kristen skal velge en kone, burde han velge en ekte, gjenfødt kvinne, uansett hvordan hun ser ut. Det er hva hun er, som teller. Og så, igjen, reflekterer det hans egen gudfryktige karakter, og reflekterer hva som er i hans sinn og hva som vil skje i fremtiden, for hans familie vil bli oppdratt av en slik kvinne, for fremtidsplanene for hans hjem.

⁶³ Hvis han gifter seg med en av disse små moderne rickettaene, sexdronninger, hva kunne han forvente? Hva slags hjem kunne en mann forvente å få? Hvis han gifter seg med ei jente som ikke har nok moral i seg til å bli hjemme og ta hånd

om et hus, og ønsker å jobbe ute i noen sitt kontor, hva slags husmor vil hun bli? Du vil ha barnevakter og alt mulig annet. Det er sant.

⁶⁴ Nå, jeg har ikke mye til overs for denne moderne moten, at kvinner jobber. Når jeg ser disse kvinnene med disse uniformene på, kjørende rundt i denne byen, på motorsykler, som politi, det er en vanære for en hvilken som helst by som lar en kvinne gjøre det. Skjønner? Skjønner? Så mange menn som er uten arbeid, det viser den moderne tenkningen i byen vår. Det viser forfallet. Vi trenger ikke å ha de kvinnene der ute på den måten. De har ikke noe å gjøre der ute på den måten.

⁶⁵ Da Gud ga en mann en kone, ga Han ham det beste Han kunne gi ham, utenom frelsen. Men når noen går og prøver å ta en manns plass, da er hun omtrent det verste som han kunne fått tak i. Nå, det er riktig. Skjønner?

Nå kan vi se den åndelige anvendelsen.

⁶⁶ Jeg—jeg vet det er ille, du syns det er ille, men det er Sannheten. Vi bryr oss ikke om hvor ille det er, vi må se fakta i øynene. Det er hva Bibelen lærer. Skjønner?

⁶⁷ Nå, her ser vi tydelig den åndelige planen, av Guds planlegging for Hans fremtidige Hjem med Sin fremtidige Brud, kommer til syne nå.

⁶⁸ Hvis en mann gifter seg med en sexdronning, ser du hva han ser etter for fremtiden. Hvis en mann gifter seg med en kvinne som ikke vil bli hjemme, ser du hva han ser etter i fremtiden. Og en gang jeg. . .

⁶⁹ Dette høres forferdelig ut. Jeg føler bare for å si det. Og jeg—jeg, vanligvis, hvis jeg føler for å si det, bør jeg si det. Og det er vanligvis Guds vei.

⁷⁰ Jeg—jeg pleide å dra sammen med en kvegoppdretter som jeg jobbet sammen med, for å kjøpe kveg. Og jeg la merke til at den gamle karen alltid kikket rett inn i ansiktet til en kvige før han begynte å by. Så snudde han hodet hennes, og så frem og tilbake. Jeg fulgte med ham, og så på ham. Og han mønstret henne opp og ned, om hun så grei ut, skikkelsen. Så snudde han seg og kikket henne i ansiktet, og noen ganger ristet han på hodet og gikk vekk.

Jeg sa, “Jeff, jeg ønsker å spørre deg om noe.”

Han sa, “Spør i vei, Bill.”

⁷¹ Og jeg sa, “Hvorfor ser du alltid den kua i ansiktet?” Jeg sa, “Hun ser helt grei ut, en god—god kraftig ku.”

⁷² Sa, “Jeg vil si deg, gutt, du har mye å lære.” Og jeg—jeg innså det etter at han hadde sagt det til meg. Sa, “Jeg bryr meg ikke om hvordan hun er bygd. Hun kan være biff, helt ned til hoven. Men hvis hun har det ville blikket i ansiktet sitt, så kjøp henne aldri.”

Sa, "Hvorfor det, Jeff?"

⁷³ "Vel," sa, "det første er," sa, "hun vil aldri holde seg i ro." Og han sa, "Det neste er, hun vil aldri bli en mamma for kalven sin." Og sa, "De har satt henne i en bås nå, det er grunnen til at hun er fet. Slipper du henne løs, med det ville blikket, vil hun løpe seg i hjel."

⁷⁴ Jeg sa, "Vet du, på en måte lærte jeg noe. Jeg tror det gjelder kvinner, også." Riktig. Riktig.

⁷⁵ Det ville, stirrende, ricketta blikket, hold deg unna henne, gutt, alt det der blå greiene over og øverst på øynene hennes. Og jeg. . . jeg ville ikke ha ønsket det. Jeg tror ikke det er passende for en kristen. Jeg bryr meg ikke om hvor mye fjernsynet og avisen sier det er pent. Det er det mest skrekkelig utseende, fæle synet som jeg noen gang har sett i mitt liv.

⁷⁶ Første gang jeg så det, var her på Cliftons Kafeteria, en morgen, ved en frokost. Jeg så noen av de unge damene kom bort. Broder Arganbright hadde nettopp kommet inn, og jeg. Og han hadde gått ned i etasjen under. Og jeg kikket, og den jenta kom inn. Jeg tenkte, "Vel, jeg—jeg—jeg—jeg vet ikke." Jeg hadde aldri sett det før. Det var noe slags. Åh, det så ut som hun var syk, vet du, så liksom merkelig ut. Jeg sier ikke det for å være morsom. Jeg—jeg sier det. Du vet, jeg har sett spedalskhet. Jeg er en misjonær. Jeg har sett alle slags unormaliteter, vet du, av forskjellige sykdommer. Og jeg skulle til å gå bort til den unge damen og si til henne, "Jeg—jeg—jeg er en forkynner. Jeg—jeg ber for de syke. Vil—vil du at jeg skal be for deg?" Og jeg hadde aldri sett noe lignende. Og så, kom det to eller tre til, inn. Jeg gikk liksom litt tilbake da og ventet.

⁷⁷ Og broder Arganbright kom bort, så jeg sa, "Broder Arganbright?" Han er kanskje her. Jeg sa, "Hva er i veien med den kvinnen?" Skjønner?

Og han sa, "Det, det er sminke."

⁷⁸ Jeg sa, "Vel, du og du!" Skjønner? Jeg tenkte de burde ha fått henne til et pesthus et eller annet sted, vet du, for å hindre at det smittet over på andre kvinner.

⁷⁹ Men, du vet, du må planlegge, se, be, når du velger. For, vi ser, ved dette, Løftesordet. Hun, bruden som en mann velger, vil reflektere hans karakter. Det reflekterer det som er i ham.

⁸⁰ Nå, kunne du forestille deg en mann, fylt med den Hellige Ånd, ta noe slikt til å bli en kone? [Forsamlingen sier, "Nei."—Red.] Jeg—jeg—jeg forstår det bare ikke, broder. Nå, kanskje jeg bare er en gammel underlig fyr. Men, du vet, jeg—jeg kan bare ikke forstå det, skjønner, legg merke til, for det vil reflektere det som er i ham. Hun skal hjelpe ham til å skape hans fremtidige hjem.

⁸¹ Nå, da, når vi skifter tilbake nå for et øyeblikk, til den åndelige siden. Og når du ser en menighet som er i verden,

oppfører seg som verden, opptrer i verden, tar del i verden, og regner Guds Bud som om Han aldri hadde skrevet Dem, så kan du—du bare tenke deg at Kristus ikke kommer til å ta en slik Brud. Kunne du tenke deg å ta den moderne menigheten i dag til en Brud? Ikke min Herre. Jeg kunne ikke. . . .Jeg kunne vanskelig se for meg det. Nei. Husk, nå, en mann og hans kone er ett. Ville du forent deg med en slik person? Hvis du ville det, ville det så visst på en måte skuffe min tro på deg.

⁸² Og, så, hva da med Gud å forene Seg Selv med noe slikt, en regelrett denominell prostituert? Tror du Han ville gjøre det, “Har et skinn av gudsfrykt men forneker dens kraft”? Han ville aldri ha gjort det. Hun må ha Hans karakter i seg. Den virkelige, ekte gjenfødte Menigheten må ha den—den karakteren som var i Kristus, fordi mannen og hustruen er ett. Og hvis Jesus bare gjorde det som behaget Gud, holdt Hans Ord og manifesterte Hans Ord, må Hans Brud være av den samme slags karakter. Hun kunne ikke, under noen omstendigheter, være en denominasjon. Fordi, da, uansett hvor mye du ønsker å si, “nei,” er hun kontrollert av et styre et eller annet sted, som sier henne hva hun skal gjøre og ikke gjøre, og, mange ganger, en million miles vekk fra det sanne Ordet.

⁸³ Det er så synd at vi kom vekk fra den virkelige Lederen som Gud etterlot oss til å lede Menigheten. Han sendte aldri bestemte presbytere. Han sendte aldri biskoper, kardinaler, prester, paver. Han sendte den Hellige Ånd for Menigheten, til å lede Menigheten. “Når Han den Hellige Ånd har kommet, vil Han lede dere inn til hele Sannheten, åpenbare disse tingene for dere, som jeg har fortalt dere, minne dere på dem, og vil vise dere ting som skal komme.” Den Hellige Ånd skulle gjøre det. Nå, den moderne menigheten hater Det. De liker ikke Det, så hvordan kunne hun være Kristi Brud? Dagens mennesker velger en moderne denominasjon. Hva det gjør, det bare reflekterer deres dårlige forståelse av Ordet.

⁸⁴ Jeg mener ikke å såre, men jeg mener å la det gå dypt nok til at du vil se på det.

⁸⁵ Jeg har viet mange par, men det minner meg alltid på Kristus og Hans Brud. Ett av bryllupene som jeg utførte her, for en stund siden, det—det var en ganske fabelaktig ting i mitt liv. Det er blitt en del år siden, da jeg bare var en ung forkynner.

⁸⁶ Broren min jobbet i P.W.A. Jeg vet ikke om noen i det hele tatt husker det, ennå, eller ikke, noen som er like gamle som meg. Og det var et—et prosjekt som myndighetene hadde. Og broren min jobbet, omkring tretti miles unna. De gravde ut noen innsjøer, et prosjekt for naturforvaltningen.

⁸⁷ Og det var en gutt som jobbet der oppe, sammen med ham, fra Indianapolis, omkring, åh, omkring hundre miles

overfor Jeffersonville hvor jeg—jeg bor, eller bodde. Og der var en. . . Han sa til broren min, en dag, han sa, “Doc,” han sa, “Jeg—jeg ønsker. . . Jeg skal gifte meg, hvis jeg bare hadde nok penger til å betale predikanten.” Han sa, “Jeg—jeg har nok penger til å skaffe attesten, men,” sa, “Jeg har ikke nok penger til å betale predikanten.”

⁸⁸ Doc sa, “Vel, broren min er en predikant, og—og han—han kan vie deg.” Han sa, “Han tar aldri penger fra folk for slike ting.”

Han sa, “Vil du spørre ham om han vil vie meg?”

⁸⁹ Vel, den kvelden spurte broren min meg. Jeg sa, “Hvis han aldri har vært gift før, ingen av dem, og de er. . . alt er i orden.” Han sa, “Vel, ja, jeg vil spørre ham.” Og jeg sa, “Hvis det er det, si til ham, at han skal komme ned.”

⁹⁰ Så, da lørdagen kom og gutten kom ned. Det har vært en stor ting for meg, å alltid se tilbake på dette. Jeg hadde. . . Regnfull ettermiddag, og en gammel Chevrolet bil, med frontlyktene festet på med en ståltråd, kjørte opp, på forsiden. Bare en stund etter at jeg hadde mistet min kone, og jeg bodde på, to små rom. Og—og Doc var der oppe sammen med meg, og ventet på dem.

⁹¹ Og—og en gutt kom ut av bilen, og han så sannelig ikke ut som en brudgom, for meg, eller ville ha gjort for noen som helst, antar jeg. Ja. Jeg kunne bære. . . kjøpe et ganske bra skopar, for en og en halv dollar. Og han hadde på seg et par, som var helt utslitte. Og buksene hans var skikkelig posete. Og han hadde på seg en av disse gamle moleskin-jakkene. Jeg antar at en del av dere eldre ikke husker det. Den så ut som den hadde gått gjennom en vaskemaskin uten å ha blitt skylt, og den var stripete, bundet opp som *dette*, og hjørnet opp.

⁹² Og en—en liten dame kom ut på siden, med en liten, åh, en av disse små rutete kjolene.

⁹³ Jeg vet ikke. Jeg gjorde en feil da jeg nevnte den slags artikler, en gang. Gingham, tror jeg det heter. Og så var det en. . . [Forsamlingen ler—Red.] Jeg sa det feil igjen. Jeg—jeg gjør alltid det. Og jeg sa. . .

⁹⁴ Hun kom ut av bilen, og de kom opp trappene. Og—og da de gikk inn, den stakkars lille tingen, hun. . . Jeg antar, hun, omtrent alt hun hadde på seg var et skjørt. Og hun hadde ingen sko, nesten, på seg. Hun hadde haiket fra Indianapolis, og ned. Hadde litt hår hengende ned, bak, i lange, slags fletter nedover ryggen. Så veldig ung ut.

Og jeg sa til henne, “Er du gammel nok til å gifte deg?”

⁹⁵ Hun sa, “Ja, sir.” Og hun sa, “Jeg har en nedskreven tillatelse fra min far og mor.” Hun sa, “Jeg måtte vise den til—til retten her, får å få attesten min.”

96 Jeg sa, “Ja vel.” Jeg sa, “Jeg ønsker å snakke litt med dere før vi utfører dette bryllupet.” De satte seg ned. Gutten så hele tiden rundt i rommet; han trengte virkelig en hårklipp. Og han så hele tiden rundt i rommet. Han hørte ikke på meg. Jeg sa, “Gutten min, jeg vil at du skal høre på hva jeg sier.”

Sa, “Ja, sir.”

Og jeg sa, “Elsker du denne jenta?”

Han sa, “Ja, sir. Det gjør jeg.”

Jeg sa, “Elsker du ham?”

“Ja, sir. Det gjør jeg.”

97 Jeg sa, “Nå, har du et sted å ta henne til etter at dere er gift?”

Sa, “Ja, sir.”

98 Jeg sa, “Ja vel. Nå,” sa jeg, “Jeg ønsker å spørre deg om noe. Jeg forstår, at du jobber her oppe i dette P.W.A.”

Og han sa, “Ja, sir.” Det er omtrent tolv dollar i uken.

Jeg sa, “Tror du at du kan gi henne et levebrød?”

Han sa, “Jeg skal gjøre alt jeg kan.”

99 Og jeg sa, “Vel, det er helt i orden.” Og jeg sa, “Nå, hva om han kommer ut av . . . Hva om han mister denne jobben, søster? Hva kommer du til å gjøre, løpe hjem igjen, til mamma, pappa?”

Hun sa, “Nei, sir. Jeg kommer til å være hos ham.”

100 Og jeg sa, “Hva, sir, om du får tre eller fire barn, ingenting å mate dem med, og du ikke har noen jobb. Hva kommer du til å gjøre, sende henne vekk?”

101 Sa, “Nei, sir. Jeg vil kjempe videre. Vi vil klare det, på en eller annen måte.”

102 Jeg følte meg liten. Og jeg så at han virkelig elsket henne, og de elsket hverandre. Jeg viet dem.

103 Så lurte jeg på hvor han hadde tatt henne med til. Noen dager senere, spurte jeg broren min, Doc, hvor det er. Han sa, “Dra ned til New Albany,” en liten by nedenfor oss.

104 Og nede ved elven, hvor jeg hadde noe tinn liggende, hvor jeg gikk hver dag da jeg—jeg var en linjearbeider. Så mens resten av karene, satt sammen, og fortalte vitser og slikt, pleide jeg å ta lastebilen og kjøre ned til elven og be i mellomtiden . . .? . . . Og leste Bibelen min, under et stort stykke tinn hvor et gammelt jernverk pleide å være. Det var en haug med gamle togvogner der nede.

105 Og denne karen hadde dratt ned dit og fått tak i en av de togvognene og saget seg en dør i den. Og hadde tatt en avis og tacky buttons.

106 Hvor mange vet hva en tacky button er? Det er ingen fra Kentucky her, da. Det er, ta en bit papp, sett en tegnestift i den, en liten stift. Og dytt den så i . . . Det er en tacky button.

107 Så, de hadde hengt det overalt. Og han hadde dratt opp dit til jernverket og fått tak i noen ting, og lagd en trapp, for å komme opp. Og fått tak i noen gamle esker, og fått seg et bord. Og jeg tenkte, en dag, "Jeg vil dra ned og se hvordan det går med dem."

108 Omkring seks måneder før det, viet jeg E. V. Knights datter til E. T. Sliders sønn. E. V. Knight, en av de rikeste mennene som finnes ved Ohio River, og, åh, driver de store fabrikkene der, lager disse prefabrikerte husene, og så videre. Og—og Slider, E. T. Slider, er sand og grus selskapet, millionærers barn. Og jeg hadde viet dem.

109 Og jeg dro til et sted, øvde på det i omtrent to uker, og gikk inn i en bu og knelte ned på en pute. Og alt fjaset og slikt jeg noen gang har gjennomgått, nesten, måtte gjennomgå, for å vie det paret! Og da de kom ut, ja, var de . . . Dette andre lille paret bare stod der i et lite gammelt rom hvor vi hadde en liten sofa og en feltseng, men de ble begge viet ved den samme seremonien.

110 Og så, en dag, tenkte jeg at jeg ville dra ned og besøke dette rike paret. De trengte ikke jobbe, fedrene deres var millionærer, hadde bygget et vakkert hjem til dem. For å si det som det er, denne E. V. Knight, oppe, her i åsen, dørhåndtakene hans er fjorten karat på det store palasset hans, så du kan forestille deg hva slags hjem de bodde i. De trengte ikke jobbe. Det ble gitt dem en flott Cadillac hvert år. Og bare, bare barn, og de hadde omtrent alt de ønsket seg. Da jeg kom bort en dag . . .

111 Nå, hvordan jeg ble kjent med dem, en av deres venner var en god venn av meg. Vi var liksom kompiser alle sammen. Og det var slik jeg ble kjent, da de ønsket at jeg skulle vie dem.

112 Så jeg dro opp for å besøke dem. Jeg kom ut av min gamle Ford, på utsiden, og gikk opp trappene. Og—og jeg kom opp, litt for nærme, og jeg hørte dem. Og de virkelig kranglet. De var sjalu på hverandre. De hadde vært på en dans. Hun var en veldig pen jente. Og hun var en av disse skjønnhetsdronningene. Hun tok mange priser rundt der, og vant noen biler og slikt, for å være skjønnhetsdronning. Og jeg kikket på dem, og en satt i ett hjørne og en i et annet, kranglet om en eller annen gutt hun hadde danset med, eller en eller annen jente, noe slikt.

113 Da jeg kom opp, hoppet de opp virkelig raskt og grep tak i hverandre over gulvet, og deres—deres hender, over gulvet, kom gående over mot døren. Sa, "Vel, hallo der, broder Branham! Hvordan går det med deg?"

Sa, "Bra. Hvordan går det med dere?"

114 Og, "Åh," sa han, "Jeg—jeg . . . Vi er veldig lykkelige. Er vi ikke, kjære?"

Og hun sa, "Ja, kjære." Skjønner?

115 Nå, ser du, du tar på deg noe som ikke er ekte. Nå, du kan ikke bli varm av en malt ild, som noen av disse menighetene som prøver å male pinsen, av noe som hendte for ett tusen år siden eller for to tusen år siden. Du kan ikke bli varm av en malt ild. Pinsen er like så virkelig i dag som den var da. Skjønner? Ja. Ilden faller fortsatt. Det er ikke en malt ild. Det er en virkelig ild.

116 Så, de, bare der var de. Skjønner? Jeg—jeg ville ikke ha ønsket å leve slik.

117 “Åh,” tenkte jeg, “du vet, bare ned over den skrenten der og borte ved elven, er der dette andre paret endte opp.” Jeg tenkte, “En lørdag ettermiddag vil jeg stikke ned dit og se hvordan det går med dem.”

118 Så jeg, skitten i ansiktet, og skitne arbeidsklær på, med verktøyet mitt i. Jeg tenkte, “Jeg vil smyge meg innpå dem.” Jeg smøg meg bortover som om jeg kikket etter isolatorer som hadde brukket på grunn av lynet eller noe, og mens jeg gikk langs telefonledningen, de elektriske kablene langs elven. Og der var den gamle Chevroleten, som stod på forsiden. Omkring ett år senere, etter at jeg hadde viet dem. Og der var en—en . . . Døren var åpen, og jeg kunne høre dem snakke. Så dette høres ut som en hykler, men jeg gikk opp nær nok til at jeg kunne lytte, og høre hva de sa. Stod der. Og jeg ønsker bare å vite, for meg selv.

119 Jeg liker å finne ut og være sikker på at jeg vet hva jeg snakker om. Det er slik jeg gjør det med Guds Ord. Er Det Sannheten, eller er Det ikke Sannheten? Vil Han holde Sitt Ord, eller holder Han ikke Sitt Ord? Holder Han ikke Sitt Ord, så er Han ikke Gud. Skjønner? Holder Han Sitt Ord, er Han Gud. Skjønner?

120 Og så ønsket jeg å se hvordan det gikk med dem. Og jeg smøg meg rundt siden, riktig så lett. Jeg hørte ham si, “Åh, kjære, jeg ønsket å få tak i det til deg, så inderlig.”

121 Hun sa, “Nå, hør her, elskling.” Hun sa, “Denne kjolen er helt i orden.” Hun sa, “Ja, denne er helt fin.” Sa, “Jeg setter pris på det. Men du ser . . .”

122 Jeg smøg meg rundt, så jeg kunne se inn i sprekken, der døren hadde blitt skjøvet opp der i togvognen. Og der var han, satt der inne, og henne på fanget sitt; og hans arm omkring henne, og hennes arm rundt ham. Og han hadde en av disse gamle slouch-hattene, og hadde lagd et lite hull, trykt den ned, på toppen, og trakk ut lønningen sin, fra den. Han—han la det ut på bordet. Sa, “Så mye til dagligvarer. Så mye til forsikring. Og så mye på bilen.” Og de kunne ikke få endene til å møtes. Fant ut etter hvert, at han hadde sett en liten kjole der oppe i et vindu, hadde sett på den i noen uker, som kostet en dollar og noe. Han ønsket å kjøpe den. Sa, “Vel, kjære, du ville ha sett så vakker ut i den.” Og han sa . . .

123 Hun sa, “Men, kjære, jeg—jeg har en kjole. Jeg—jeg trenger den egentlig ikke.” Skjønner? Og den lille dronningen. . .

124 Jeg trakk meg tilbake, og så opp. Jeg kunne se det—det tårnet på toppen av det andre huset. Jeg stod der og så, noen få minutter. Jeg tenkte, “Hvem er den rike mannen?” Jeg tenkte, “Hvis, Bill Branham, hvis du kunne ha valgt ett av stedene, hvor ville du ha gått?” For meg, jeg ville ikke ha tatt den pene tingen der oppe på toppen av åsen. Jeg ville ha tatt denne karakteren her nede, som en virkelig husmor, noen som elsket meg og ble hos meg, noen som prøvde å skape et hjem; og ikke tappe deg for alt, til finstas; og noen som var med deg, del av deg.

125 Det har alltid blitt med meg videre, om hvordan det var. En valgte en vakker jente, den andre valgte karakter. Nå, det er den eneste måten du kan velge på. Først, se etter karakter og, deretter, om du elsker henne. Fint.

126 Legg merke til, Guds første Adam hadde ikke noe valg, angående sin kone. Han fikk ikke noe valg. Gud bare dannet en til ham, og han fikk ikke velge henne. Så vi finner ut at hun ledet ham vekk fra Guds Ord. Han fikk ikke bedt over saken. Han—han—han er ikke som deg og meg. Han fikk ikke noe valg. Og, igjen, ved å gjøre det, ledet hun ham vekk fra hans rette posisjon som en Guds sønn. Og hun gjorde det ved å vise ham en mer moderne måte å leve på, noe som de virkelig ikke burde ha gjort. Men hennes karakter viste at hun tok feil. Hennes motiver og mål var rett og slett feil. Og overtalte ham, ved sin resonnering, at det moderne nye lyset som hun hadde funnet, som var i motsetning til Guds Ord, var en bedre måte og leve på.

127 Og hvor mange kvinner i dag, og omvendt, menn, som kunne dra en god kvinne bort fra Gud, eller dra en god mann bort fra Gud, ved å prøve å si ham, “Denne religionen, dere pinsevenngutter! Den religionen,” sier de, “åh, Det er gammeldags. Det er for gamle stabeiser. Ikke tro Det.” Du bør be hardt før du gifter deg med den jenta. Jeg bryr meg ikke om hvor pen hun er. Det samme med en mann.

128 Hun overtalte ham ut av Guds vilje og fikk ham til å gjøre noe han ikke skulle ha gjort, og, ved det, forårsaket død for hele menneskerasen. Det er derfor Bibelen forbyr henne å undervise, eller forkynne, eller å håndtere Guds Ord, på noen måte.

129 Jeg vet, søster, mange av dere sier, “Herren kalte meg til å forkynne.”

130 Jeg kommer ikke til å diskutere med deg. Men jeg kommer til å si deg, at Ordet sier at du ikke skal gjøre det. “Hun skal ikke undervise, eller utøve noen autoritet, men være i stillhet.”

“Vel,” sier du, “Herren sa jeg skulle gjøre det.”

¹³¹ Jeg tviler ikke det minste på det. Hørte du Budskapet mitt her forleden kveld om Bileam? Bileam fikk den første, klare avgjørelsen fra Gud, "Ikke gjør det." Men han fortsatte og tulle omkring inntil Gud sa han skulle gjøre det.

¹³² Gud tillater kanskje at du forkynner. Jeg sier ikke at Han ikke gjorde det. Men det er ikke i samsvar med Hans originale Ord og plan. "For hun skal underordne seg, som også loven sier." Det er sant. Derfor, er det ikke meningen at hun skal gjøre det.

¹³³ Nå, legg merke til igjen hvordan den naturlige bruden er et bilde på den åndelige. Ordet sier, at, "Hun var skapt for mannen, og ikke mannen skapt for henne."

¹³⁴ Nå skal jeg tale, om hvorfor, i noen få minutter, om Kristi Brud, men jeg prøver å vise dere bakgrunnen for det.

¹³⁵ "Kvinnen ble skapt for mannen, og ikke mannen for kvinnen." Det er grunnen, under de gamle lovene, til at flerkoneri var lovlig. Se på David som satt der nede med fem hundre koner, og Bibelen sier, "Han var en mann etter Guds eget hjerte." Med fem hundre koner, og Salomo med ett tusen, men ikke én av de kvinnene kunne ha en annen ektemann.

¹³⁶ Få tak i lydbåndet mitt om *Ekteskap og skilsmisse*. At, oppe på toppen av fjellet i Tucson, her for ikke lenge siden, var jeg der oppe og ba over det. De stengte skolene, for å se den Ildstøtten som sirklet rundt fjellet og gikk i en trakt, fram og tilbake, opp og ned. Folk her omkring vet det, der og så Den; og Den . . . da Han fortalte meg Sannheten om disse ekteskap og skilsmisse spørsmål. Hvis det er en side som går *denne* veien, og en går *den* veien, må det være en Sannhet et eller annet sted. Etter de Syv Segl, viste Han hva Sannheten om det var.

¹³⁷ Legg merke til, nå, hun kunne ikke ha mer enn én ektemann, fordi, "Kvinnen ble skapt for mannen, og ikke mannen for kvinnen." Alle de fem hundre kvinnene var bare Davids hustru, og det var et bilde. Når Kristus sitter på Tronen i Tusenårsriket, vil Hans Brud ikke være én person, men det vil være ti tusenvis, Bruden, alle i Én. Og David hadde mange hustruer, som individer, men bare alle til sammen var hans hustru. Som det hele Legemet av troende er Kristi Brud, for Det er Hun, kvinnen. Han var Mannen. Nå, vi ble skapt for Kristus. Kristus ble ikke skapt for oss.

¹³⁸ Det er det vi prøver å gjøre i dag i våre lærebøker, er å prøve å få Ordet (som er Kristus) til å passe oss, istedenfor at vi prøver å få oss til å passe til Ordet. Det er forskjellen.

¹³⁹ Når en mann velger en bestemt jente ut av en familie, må han ikke stole på skjønnhet, for skjønnhet er forførende. Og skjønnhet, moderne verdslig skjønnhet, er av djevelen.

"Åh," jeg hører noen si der ute, "vær forsiktig her, predikant!"

¹⁴⁰ Jeg sier at disse tingene på denne jorden, som blir kalt skjønnhet, er absolutt av djevelen. Jeg vil bevise det for dere. Så, i lys av denne bemerkningen, la oss granske Guds hellige Ord, for å se om det er riktig eller ikke. Og noen av dere kvinner som ønsker å være så pene! Se hvor det kommer fra. I begynnelsen, finner vi at satan var så vakker til han forførte Engler. Og han var den vakreste Engelen av dem alle. Viste, at det ligger i djevelen. Ordspråkene sier, Salomo sier, "Skjønnheten er tomhet." Det er riktig. Synden er vakker. Så visst, er den det. Den er tiltrekkende.

¹⁴¹ Jeg ønsker å spørre dere, og si noe her til dere. Jeg vil at dere skal legge merke til, noen få minutter. Av alle artene i verden, fugler, dyr, ser vi at i dyrelivet, alt utenom menneskene, så er det hannen som er pen, og ikke hunnen. Hvorfor det? Se på . . . Se på hjorten, den—den vakre store bukken med sine horn, og den lille kollen. Se på høna, den lille, spraglete høna, og den store vakkert fjærkledde hanen. Se på hannfuglen og hunnfuglen. Se på stokkanden og hunnen. Skjønner? Og det er ikke én art i verden, som er skapt, som kan forføre og synke så lavt som en kvinne.

¹⁴² Nå, søster, ikke reis deg og gå ut. Bare vent til vi hører slutten på Dette. Skjønner? Skjønner?

¹⁴³ Det er ingenting, ingen hunnkjønn utenom en kvinne, som kan være umoralsk. Du kaller en hund "en tise," du kaller en gris "en—en purke," men, moralsk sett, har de mer moral enn halvparten av filmstjernene som finnes her ute. De kan ikke være noe annet enn dydige.

¹⁴⁴ Og kvinnen var den ene som ble forandret, til fordervelsen. Det er riktig. Se hvor skjønnheten fører henne til? Nå, det er derfor, i dag, at vi finner at kvinner øker i skjønnhet. Ta Pearl O'Brien, har dere noen gang sett et bilde av henne? Skulle være Amerikas store skjønnhet. Det finnes ikke ett skolebarn fra noen skole som ikke ville ha plassert henne i bakre rekke. Visste du at det er ment for å være på den måten? Visste du at Bibelen taler om at det er slik det kommer til å være?

¹⁴⁵ Vet du at fallet kom ved kvinner i begynnelsen? Og fall . . . Enden kommer til å avslutte på samme måte, kvinner kommer til makten og hersker over menn, og så videre. Vet du at Skriften sier det? [Forsamlingen sier, "Amen."—Red.] Vet du, at den dagen som hun tar på seg mannskler, og klipper håret sitt, alle de tingene er i motsetning til Guds Ord. Og vet du at hun representerer menigheten? ["Ja."] Når du ser på hva kvinner gjør, vil du se hva menigheten gjør. Det er helt riktig. Nå, nå, det er like så sant som Guds Ord er sant.

¹⁴⁶ Intet annet hunnkjønn er skapt som kan synke så dypt som en kvinne kan. Og allikevel, gjennom det, ble skapt som et pro- . . .

147 Hun var ikke i den originale skapelsen. Alle andre hunkjønn er i den originale skapelsen: fugler, hann og hunn; dyr, hann og hunn. Men, i menneskelivet, skapte Gud bare mannen, og Han tok fra ham. Og en kvinne er et biprodukt av en mann, fordi Gud opprettet ikke noe slikt. Ransak Skriftene. Helt riktig. Gud, nei, sir, i Hans originale skapelse. Hun ble satt utenfor der.

148 Men hvis hun kan te seg rett, hvilken større lønn hun har enn mannen. Hun er satt på en testgrunn. Gjennom henne kom døden. Hun er skyldig i all død. Men så gjorde Gud en helomvending og brukte en til å bringe Livet tilbake igjen; brakte Sin Sønn gjennom kvinnen, en lydige en. Men en dårlig en er det—det verste som finnes; det er ikke noe som kan være så simpelt.

149 Kain, satans sønn, tenkte at Gud tok imot skjønnhet. Han gjør det i dag. Kain var satans sønn. “Åh, nå!” sier du. Vi kommer ikke til å gå inn på detaljer om det, men la meg bare få avklare det for deg. Bibelen sier at han “var av den onde.” Så, det avgjør saken. Ja vel. Nå, han var satans sønn. Og han tenkte at, å få inn et alter og gjøre det virkelig vakkert for tilbedelse, var det Gud ville respektere.

150 De tenker, tenker det samme i dag. Ja visst. Dette, “Vi bygger en stor bygning. Vi vil ha store denominasjoner. Vi vil lage den største bygningen og de fineste kledde menneskene, de mest kultiverte prestene.” Noen ganger er Gud ti millioner miles fra det. Det er riktig. Allikevel, er det en menighet.

151 Så, hvis Gud bare respekterer tilbedelse, oppriktighet, offer, var Kain like så rettferdig som Abel. Men det var ved åpenbaring, at han forstod at det ikke var epler som hans foreldre spiste.

152 Jeg kommer til å si noe her som ikke høres bra ut for en forkynner, men jeg kommer til å si det, allikevel. Jeg hører disse andre si ting, og forteller små spøker. Jeg mener det ikke. Jeg sa dette, likevel, “Hvis det å spise epler gjorde at kvinnene innså at de var nakne, da bør vi begynne å dele ut epler igjen.” Skjønner? Skjønner? Hm—hnh. Tilgi meg for det, men bare for å få forandring. Jeg har holdt dere bundet her, og snakket om kvinnene, og så videre. Jeg—jeg—jeg ønsker å få dere til å slappe av for et øyeblikk, for det neste som kommer. Nå, legg merke til, dere. Det var ikke epler. Vi vet det.

153 Menigheten har blitt i disse dager, med sine prestasjoner, som alle andre menneskelagde prestasjoner, er blitt vitenskapelig. De prøver å skape en vitenskapelig menighet, ved attraksjonen av bilder og store kirketårn. Og det er synd at pinsevennene kom inn på det sporet. Dere ville vært bedre stilt med en tamburin, nede på hjørnet, og Guds Ånd omkring dere. Men dere prøver å sammenligne dere med resten av dem, fordi dere denominerte dere. Det var det som gjorde det. Skjønner? Menigheter prøver å være vitenskapelig.

154 Og husk, etter hvert som menn oppnår fremskritt ved vitenskap, dreper han seg selv hver dag. Da han oppfant kruttet, se hva det har gjort. Da han oppfant en bil, dreper den flere enn kruttet gjør. Nå har han skaffet seg en hydrogenbombe. Lurer på hva han kommer til å gjøre med den? Riktig.

155 Og det samme gjør menigheten, som den prøver å prestere ved vitenskap, ved menneskelagde programmer, tar den deg lengre vekk fra Gud, og inn i døden, mer enn det var i begynnelsen. Det er riktig. Ikke velg din menighet på samme måte som du gjorde med din kone. Skjønner? Det vitenskapen gjorde for henne var et underverk, men du bør holde deg unna din menighet når det gjelder det; han lagde sminke, pudder, og alle disse andre tingene. Velg ved Hans Ords karakter.

156 La oss nå sammenligne den naturlige bruden av i dag med den såkalte menighetsbruden av i dag. Sammenlign en kvinne, som skal gifte seg i dag.

157 Nå, bare se hva vitenskapen har gjort for henne. Hun kommer ut, først, men håret sitt klippet av, med en av disse Jacqueline Kennedy hårfrisyrene, skjønner, eller noe lignende. Og vet du hva Bibelen sier? Bibelen gir faktisk en mann, hvis han ønsker det, retten til å skille seg fra henne, hvis hun gjør det. "Hun er en æreløs kvinne, som vil klippe sitt hår." Bibelen sier så. Riktig. Visste ikke det? Hmh? Åh, ja! Jeg har talt for mye i California til at dere ikke kan vite det. Det er riktig. Åh, ja! Hva gagnar det meg? De gjør det, allikevel. Du kan ikke ta grisen og forandre navnet hans, gjøre ham til et lam. Legg merke til.

158 Du kommer til å hate meg etter dette, men du kommer til å vite Sannheten. Skjønner?

159 Hør her. La oss sammenligne det. Her kommer hun opp med en hel masse sminke, noe som hun ikke er, en moderne brud. Vasker man ansiktet hennes, ville han flykte fra henne, kanskje. Skremme livet av deg, hvis man tar vekk alle de greiene fra henne. Og slik er menigheten med en stor, sminket fasade, en komplett teologisk Max Factor. Hm—hnh. Begge har et—et vakkert, falskt ansikt på seg, menneskelagd skjønnhet og ikke Gudgjort skjønnhet. Ikke mye karakter i noen av dem.

160 Legg merke til, akkurat som satan, nok til å forføre ved, sammenlign den moderne bruden nå med henne: har på seg shorts, har på seg sminke, klipper av seg håret, har på seg klær som ser ut som menn, og hører på en pastor som sa henne at det var helt i orden. Han er en forfører. Han vil lide for det i det hinsidige. Det er riktig. Gjør det for å forføre, til å bli noe som hun ikke er.

161 Det er slik menigheten gjør det, får store DD., Ph.D., LL.D. Så sier du, "Vår pastor er *dette, det, og det andre,*" vet kanskje

ikke noe mer om Gud enn en hottentott vet om en egyptisk natt. Det er riktig. Riktig. En eller annen teologisk erfaring der ute, og vet ikke mer om Gud enn ingenting.

¹⁶² Moderne menighet og deres teologiske sminke, har sine kvinner med all sin ære barbert vekk, ved deres en eller annen ricky og en pastor som de har, som en Jesabel hvis det noen gang var en. Kortklippet hår, shorts, sminke, alt ordnet opp i en teologisk mote, det er slik menigheten står. Riktig. Men hennes åndelige karakter er langt fra det å være den husmoren som Jesus Kristus kommer for å ta imot.

¹⁶³ Hvis en kristen ville ha giftet seg med en slik kvinne, viser det at han er falt fra nåden. Hans sans for Gud og hans sans for et hjem, hva et hjem burde være, er langt borte, når han velger en slik kvinne. Nei, sir. Hun ville så visst ikke ha falt i smak hos en kristen. Hennes åndelige karakter er i den dårligste forfatning, død, i denominell skjønnhet og verdens lyst.

¹⁶⁴ Det er nøyaktig der menigheten står i dag, solgt sin Ord-gitte karakter til satan, for en vitenskapelig menneskelagd religion. Når, hun hadde retten, som en Guds menighet, til å holde seg til Guds Ord og ha den Hellige Ånd virkende iblant seg, og sveise Legemet sammen med Guds Ord og kjærlighet. Istedenfor det, solgte hun sine fødselsretter, som Esau, og tok en denominasjon, som lot henne gjøre det, alt hun ønsket, riktig, bare for å være populær som hennes mor gjorde i Nikea Roma. Guds Ord!

¹⁶⁵ Åh, hvor det har kommet inn i vår pinsevevn-verden! Det er så synd, men det har det gjort.

¹⁶⁶ Legg merke til, bare et øyeblikk, en nonne i en katolsk kirke. Den kvinnen, for å bli nonne, og tar det siste sløret, er hun fullstendig overgitt til den kirken. Hun er (sjel, legeme, og ånd) den kirkens eiendom. Hun har ikke sin egen forstand. Hun kan ikke ha det, når hun tar det siste sløret, ingen egen forstand, ingen egen vilje. Ser her ute, at satan gjør dem til sine forfalskninger, som den ekte.

¹⁶⁷ Den ekte Kristi Menighet, Bruden, er så overgitt til Ham og Hans Løftesord, inntil selve forstanden som er i Kristus er i deg. Hvilken forskjell!

¹⁶⁸ Og vi finner i dag, at, den moderne menigheten, en moderne verdenskirke. Den moderne verdenskirken og også at den åndelige Menigheten er begge befruktet, for å føde sønner.

¹⁶⁹ En av dem, en denominell fødsel, kommer til å skje, en av dagene i disse dager, i Kirkenes Verdensråd, som vil bringe antikrist til verden, gjennom en denominasjon. Det er nøyaktig Sannheten. Jeg får kanskje ikke oppleve det. Jeg tror jeg vil det. Men, dere unge mennesker, husk at dere hørte en forkynner si det. Det vil endelig avsluttes. Og det er dyrets merke, når hun former det Kirkenes Verdensråd. Og hun vil føde sin sønn, antikrist.

170 Den andre er befruktet med Guds Ord og vil bringe frem Legemet, det fullførte Jesu Kristi Legeme, som er Bruden. Kristi Legeme er ikke fullført ennå. Hvor mange vet det? En mann og kvinne er ett. Og Kristus er ett Legeme, Ordet. Bruden må være resten av det Legemet. Og de to, sammen, utgjør det ene Legemet igjen. Som Adam var i begynnelsen: mann, hans kone, er ett. Nå, Hun, den sanne Bruden, så overgitt til Ham, at Hun ikke bruker Sin egen forstand. Hans forstand, så klart, er Hans vilje, og Hans vilje er Hans Ord.

171 Se nå på den såkalte bruden valgt av menneske, og sammenlign den åndelige med den naturlige av i dag, en moderne Jesabel forhekset av sin Akab, Max Factor skjønnheter, og slikt. Se på menigheten, på samme måte, men en prostituert overfor Ordet til den levende Gud; store denominasjoner, store bygninger, store penger, store lønninger, helt solgt. Menn står på talerstolen og godkjenner at det er helt i orden, og lar dem komme unna med det. Bare bedrageri, det er alt. I sannhet en blind Laodikea Menighetstid, helt nøyaktig hva Bibelen sa ville skje. "Sier, 'Jeg er rik. Jeg sitter som en dronning. Jeg trenger ingenting.' Og vet du ikke at du er fattig, ynkelig, blind, ussel, naken: og vet det ikke." Hvis det ikke er SÅ SIER HERREN, Åpenbaringen 3, så har jeg aldri lest Det. Det er hva hun er, og vet det ikke! Tenk på det.

172 Hvis du fortalte en mann eller en kvinne, på gaten, som var splitter naken, og fortalte dem at de var nakne, og de sa, "Pass dine egne saker," ja, da er det en psykisk ubalanse der et sted. Det har skjedd noe galt med sinnet deres.

173 Og når du kan lese Guds Ord, hvordan folk skulle gjøre, og denne dåpen i den Hellige Ånd som vi har i dag, og, folk, ja, de ser på deg som om du var gal. Sier du til dem: "Dere må . . ." De må bli født på ny. De må tro Bibelen.

174 De sier, "Det var en jødisk fabel, for mange år siden. Menigheten vår har veien." Ussel, ynkelig, blind, naken, og vet det ikke engang. For en . . . Og Bibelen sier at det er tilstanden de kommer inn i.

Hvordan kunne en sann profet noen gang unngå å se det? Ikke vet jeg.

175 Strømmer rett inn i alle våre menigheter, overalt. Bare se på det, bare i den moderne trenden. "Den gamle skjøgen og døtrene," fra Åpenbaringen 17, gir til de "fattige, blinde, ynkelige" menneskene sin teologiske doktrine i motsetning til Guds Ord. "Og de fant i henne slavers sjeler, og menn og kvinner fra—fra alle steder." Istedenfor å tiltrekke folket . . .

176 Kristus stadfester Sitt Ord, som tiltrekker folket. Han tiltrekker ikke folket i menigheter som er tiltrukket av store denominasjoner og store aktiviteter, og veldige affærer og fine greier. Men Guds Ord tiltrekker Kristi Brud.

¹⁷⁷ Legg nå merke til. Det er interessant å—å legge merke til hvordan at—at menigheten prøver å tiltrekke oppmerksomheten til folket ved fine kapper og pyntede kor, og kortklippede kvinner og sminkede ansikter. Og de tror... Og det sang som en Engel. Løy som en djevel, løper rundt hele natten på dans, tenker ikke noe over det. Og det er hva de tenker, “Det er helt i orden. Det er vakkert.” Men, du ser, det er tilgjort. Det er ikke Guds Ord.

¹⁷⁸ Mens, den sanne Bruden tiltrekker Seg Guds oppmerksomhet, ved å holde Hans Ord. Legg nå merke til. La oss nå legge merke til Kristus.

¹⁷⁹ Du sier, “Vel, nå, vent et øyeblikk, hva med denne skjønnheten du snakker om?”

¹⁸⁰ Bibelen sier, i Jesaja 53:2, at, da Jesus kom, “Var det ingen skjønnhet med Ham så vi skulle ha vår lyst i Ham.” Det riktig? [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Det var ingen skjønnhet. Hvis Han hadde kommet i den verdslige skjønnheten, som satan gjør i dag, ville folket ha løpt rundt Ham og tatt imot Ham slik de gjør med menigheten i dag. De ville ha trodd Ham, tatt imot Ham, som de gjør med satan i dag. Så visst, ville de det. Men Han kom ikke i den slags skjønnhet, men Han kommer alltid i skjønnheten av karakter. Der, Kristus var ikke en vakker, stor, sterk, staut Mann. Gud velger ikke den typen.

¹⁸¹ Jeg husker en gang en profet dro opp for å—for å ta en konge, for å gjøre konge ut av Isais sønn, til å ta en annen konges plass, Saul. Og så førte Isai ut til ham, sin kraftige, store, fine gutt. Han sa, “Kronen vil se bra ut, på hodet hans.”

¹⁸² Profeten gikk for å helle oljen over ham. Han sa, “Gud har forkastet ham.” Og Han forkastet dem alle sammen, inntil han kom til en liten, rødkinnet kar, med hengeskuldre. Og han helte oljen over ham, og han sa, “Gud valgte ham.” Skjønner? Vi velger ved syn. Gud velger ved karakter.

¹⁸³ Karakter, det har aldri vært en karakter som Jesus Kristus. Den lever i deg og manifesterer Ham. Vi ser det er sant. Det er ikke verdslig skjønnhet med Ham som tiltrekker Hans Brud. Det er Hans karakter, Menighetens karakter, som Jesus ser etter; ikke hvor det er store bygninger, hvor det er store denominasjoner, hvor det er store medlemstall. Han lovet å komme der hvor enn to eller tre er samlet sammen. Sannelig. Det er der den sanne troende hviler sine håp, er på det Guds Ord som blir stadfestet i Sannheten, hva er. Velg ved Hans Ord, ikke en verdslig-elskende gruppe. De hater det.

¹⁸⁴ Ikke rart hun er skilt fra Ham, fordi hun har gått glipp av Hans åpenbaring, og hun har den ikke. Han bryr seg ikke om henne, den måten hun oppfører seg på og handler, og hvor mye av denne verdens ting hun har.

185 Han ser etter hennes karakter, Kristi karakter. Nå, bare et øyeblikk nå. Der er det. Han velger en Brud til å reflektere Hans karakter, hvilke de moderne menighetene av i dag går så visst glipp av Hans—Hans program her, en million miles, for de forneker at *Dette* er Sannheten. Så hvordan kunne det skje? Nå, Han ser etter den dagen da Bruden skal formes, Hebreerne 13:8, helt nøyaktig som Det var, som Han var. Det må være Hans samme kjød, samme ben, samme Ånd, samme alt, helt nøyaktig bygd opp, og de to blir da ett. Inntil menigheten blir det, er de ikke ett. Hans karakter, Ordet, for denne tidsalderen, må bli formet. Hun må bli formet slik Han er.

186 Nå, i avslutningen, ønsker jeg å si grunnen til at jeg sa disse tingene, og så vil jeg—vil jeg avslutte. Forleden natt, rundt klokken tre om morgenen, ble jeg vekket opp.

187 Jeg ber hvem som helst av dere å svare på dette. Har jeg noen gang fortalt dere noe i Herrens Navn uten at det var riktig? Det har alltid vært riktig. [Forsamlingen sier, “Amen.”—Red.] Så hjelpe meg, Gud vet at det er sant. Det er ingen, ingen steder i verden, av de tusenvis av tingene som har blitt fortalt, som Han noen gang har feilet i ett ord av det. Alltid har det skjedd fullkomment.

188 Selv da jeg var i Phoenix, her om dagen, eller omkring for ett år siden var det, og fortalte dere om det Budskapet om—om *Hvilken tid er det, mine herrer?* Og fortalte dere, “Syv Engler ville møte der ute,” og være åpningen av disse Seglene, og det. Og der hadde det—det *Life* magasinet en artikkel om det, denne store Flammen som gikk opp i luften, tretti miles høyt, tjuesju miles tvers over. De sa de ikke kunne skjønne hva det var; vet ikke ennå. Og menn som sitter rett her i denne bygningen i kveld, stod rett der sammen med meg da det skjedde, helt nøyaktig hva Det sa. Han fortalte meg de tingene som skulle skje, og som skjedde helt nøyaktig. Hvordan hver enkelt av de Seglene ble åpnet, og fortalte mysteriene som hadde vært skjult ned gjennom tidsalderne til reformatorene og så videre, helt fullkomment.

189 Hvordan, og stod oppe på toppen av fjellet, menn, tre eller fire av dem står rett her til stede nå, ja, fler enn det. På vei opp fjellet, sa den Hellige Ånd, “Plukk opp den steinen.” Vi jaktet. Han sa, “Kast den opp i luften, og si, ‘SÅ SIER HERREN.’” Det gjorde jeg. Ned derfra kom en liten vind lik en trakt. Jeg sa, “Innen tjuefire timer, vil dere se Guds hånd.” Menn som sitter til stede rett her nå.

190 Neste dag, omkring klokken ti, stående der, jeg sa, “Gjør dere klare. Kom dere under bilen der,” en veteranbil. Jeg sa, “Noe er i ferd med å skje.” Det var en klar himmel, rett oppe i en stor elvedal. Ned kom en virvlende Ild fra Himmelen, og skrek så høyt Den kunne, traff veggene slik. Jeg—jeg stod rett

under Den. Jeg tok av meg hatten min, holdt hatten min. Den kom omkring tre fot eller fire fot over meg, og kuttet ut en grøft rett rundt den veggen som det, og eksploderte. Og gikk tilbake opp i luften, og virvlet rundt igjen, og kom ned, tre ganger, hadde til og med kuttet av toppen av mesquite busker, omkring to hundre yard. Hører dere de karene sier, "Amen"? De var der da det skjedde, skjønner, og lagde tre eksplosjoner.

¹⁹¹ Da de kom ut fra under bilene og alt, kom tilbake igjen, sa de, "Hadde den truffet deg, ville det ikke ha vært en fettflekk."

¹⁹² Jeg sa, "Det var—Det var Ham. Han talte til meg." Gud taler ved en virvelvind. Skjønner? Og der var den samme Ildstøtten som dere ser på bildet, stående der.

Og da Den gikk opp, sa de, "Hva er det?"

Jeg sa, "Dommen rammer vestkysten."

¹⁹³ Den andre dagen etter det, sank nesten Alaska. Skjønner? Den rammet en gang, der, den første ødeleggelsen.

¹⁹⁴ Hvor, du må gjøre noe, for å symbolisere det. Lik en mann som puttet litt salt i en krukke, og kastet det i vannet, og sa, "SÅ SIER HERREN, la det bli friskt vann." Og en annen, Jesus hentet opp vann og helte det i en mugge, og—og lagde vin ut av det.

¹⁹⁵ Du må ha noe, til å symbolisere. Det er hva det var, som fór opp i luften og kom ned. Som startet den lille virvelvinden. Innen tjuefire timer, hadde Det rystet det fjellet så det hadde kuttet en kant rundt det.

¹⁹⁶ Pastor mister Blair sitter her, jeg ser rett på ham nå, han var der oppe og plukket opp noen av bitene fra det, og så videre. Her er Terry Sothmann, dem, og står her, og Billy Paul. Og brødre, noen av mange av disse andre sitter her inne, som var rett der og så det skjedde da Den rev det ut.

¹⁹⁷ Det er ikke oppspinn. Det er sannheten. Det var ikke tilbake på Bibelens tid. Det var nå. Skjønner? [Forsamlingen sier, "Amen,"—Red.] Den samme Gud som alltid har vist meg disse tingene, og de har skjedd, nøyaktig etter bokstaven. Aldri har de slått feil én gang. Nå skryter jeg av Ham.

¹⁹⁸ For noen få uker siden, var jeg i en visjon. Og jeg stod oppe på et—et høyt sted, og jeg skulle få se forhåndsvisningen av Menigheten. Og jeg la merke til, kom fra min. . . Jeg stod mer på *denne* måten, vendt mot vest. Og *denne* veien kom den nydelige gruppen av kvinner, skikkelig fine kjoler, langt hår satt opp fint bak, ermer, og skjørt pent nedover. Og de var alle i en marsjerende tone, som, "Fremad, kristne stridsmenn, fremad til strid, gående foran med Jesu kors." Og mens de gikk forbi, stod jeg, og det var Noe der, en Ånd, var Gud, og sa, "Der er Bruden." Og jeg kikket, og mitt hjerte var lykkelig. Og Hun gikk rundt *denne* veien, og passerte rundt bak meg.

¹⁹⁹ Etter en stund, da hun kom tilbake *denne* veien, sa Den, "Nå vil den moderne menigheten komme til forhåndsvisning." Og her kom den asiatiske menigheten opp. Jeg har aldri sett slik en skitten gjeng.

²⁰⁰ Her kom de andre menighetene opp, av de ulike nasjonene. De så forferdelige ut.

²⁰¹ Og jeg—jeg sier dette fordi jeg er forpliktet til å fortelle sannheten, fremfor Gud. Og da Han sa, "Her kommer nå Amerikas menighet, til forhåndsvisning." Hvis jeg noen gang har sett en flokk med djevlere, så var det dette. De kvinnene var splitter nakne, men en gammel gråaktig ting, som fargen på et elefantskinn. Og de holdt det foran seg, uten noen overdel på den i hele tatt. Og de gjorde disse greiene, som, disse—disse dansene som disse ungene gjør her ute, den twisten og slikt, og den slags musikk pågikk. Og da jeg så frøken U.S.A. komme opp, besvimte jeg nesten.

²⁰² Nå, dette er SÅ SIER HERREN. Hvis dere tror at jeg er Hans tjener, tro dere meg nå. Jeg ville ikke ha sagt det for alt i verden. Det er ikke nok penger i hele verden til å få meg til å si det hvis det ikke var sant.

²⁰³ Og da hun kom forbi, det var den mest skitne tingen jeg noen gang har sett. Jeg tenkte, "Gud, så hardt som predikanter og vi brødre har arbeidet for å gi Deg en Brud, og det var det beste vi kunne gjøre." Hun vrikket, og holdt *dette* foran seg, som et av disse hula skjørtene, holdt det foran sine deler, sine nedre deler, som *dette*, danset og vrikket slik disse ungene gjør her ute på . . . på disse vulgære showene som de har, twister. Det var frøken kristendom av Amerika.

²⁰⁴ Så hjelp meg, ved Guds hjelp, det er slik det ser ut for Hans ansikt. Jeg—jeg bare . . . Jeg begynte . . . Jeg kunne ha besvimt. Jeg tenkte, "Alle forsøkene, og forkynnelsen, og overtalelsen?" Alle sammen hadde de kortklippet hår, og de vrikket og holdt leven, holdt *dette* foran seg. De kom rundt, der hvor jeg stod der med dette overnaturlige Nærværet. Jeg kunne ikke se Ham. Jeg kunne høre Ham snakke til meg; var rett rundt meg. Men da de seg snudde *denne* veien, holdt de *dette*. Og bare vrikket og lo og holdt på, fortsatte videre på den måten, og holdt *dette* foran seg.

²⁰⁵ Nå, meg stående i Hans Nærvær der, og Hans tjener. "Og av alt jeg prøvde, er dette det beste jeg kunne gjøre?" Jeg tenkte, "Gud, hva gagnet det meg? Hva gagnet det? All gråtingen, og tiggingen, og overtalelsen, og de store tegn og undrene og miraklene som Du viste. Og hvor jeg stod der, og gikk hjem og gråt etter at jeg hadde talt til dem og slikt, og hva har det gagnet meg? Og så må jeg presentere noe slikt for Deg, som en Brud?"

²⁰⁶ Og mens jeg stod der, og kikket, gikk hun videre forbi. Og du kan forestille deg bakparten på henne, med ingenting på, og

holdt *dette* foran seg mens hun gikk vibrerende forbi, på den måten, til denne *twisten*, kastet sine lemmer ut på den måten. Og, hennes, åh, det var vulgært, hvordan hun holdt på, hennes kropp ristet rundt på den måten. Nå jeg. . .

207 Du sier, "Hva betyr det, broder Branham?" Jeg vet ikke. Jeg forteller dere bare hva jeg så.

208 Og da hun gikk forbi på den måten, kikket jeg på henne. Åh, jeg ble bare helt gåen. Jeg bare snudde meg rundt. Jeg tenkte, "Gud, jeg er fordømt. Det—det er ingen vits at jeg prøver noe mer nå. Kan like godt slutte."

209 Fru Carl Williams, hvis du sitter her, og den drømmen som du fortalte meg om, for en stund siden, som du hadde forleden natt, som har plaget deg, der er den. Rattet er tatt ut av min hånd.

210 Så, jeg tenkte bare, "Jeg—jeg kan like godt glemme det." Jeg var ferdig.

211 Så, med ett, hørte jeg Den komme igjen. Og kommende opp på *denne* siden kom den samme Bruden som gikk rundt *denne* veien. Her kom de små damene igjen, og hver enkelt av dem var kledd i sine nasjonaldrakter fra der de kom fra, som Sveits, Tyskland, og så videre, hver enkelt hadde på seg den typen drakt, alle med langt hår, helt nøyaktig slik den i begynnelsen. Og her kom de, gående. "Fremad, kristne stridsmenn, fremad til krig." Og da de alle passerte plassen for forhåndsvisningen der vi stod, vendte bare helt plutselig, hvert blikk seg den veien. Og så snudde de tilbake, og de gikk videre, marsjérende.

212 Og akkurat da de begynte å gå rett opp inn i himmelen, gikk denne andre opp en åskant og gikk nedover, på *den* måten.

213 Disse begynte å marsjére rett opp inn i himmelen. Og da de begynte å marsjére, la jeg merke til et par små jenter bakerst, så ut som de kunne være noen utenlandske jenter, som Sverige eller Sveits, eller et eller annet sted. De begynte å kikke rundt, og ble. . .Jeg sa, "Ikke gjør det! Ikke kom ut av den takten!" Og mens jeg ropte slik, kom jeg til meg selv, i visjonen, og stod der med min hånd utrakt *slik*. Jeg tenkte, "Vel. . ."

214 Det er grunnen til at jeg har sagt det jeg har, i kveld. Jeg ønsker å spørre dere et spørsmål. Er det senere enn vi tror? Kan Hun allerede være kalt og utvalgt, forseglet vekk? Det vil ikke være én ekstra en, vet du. Kan det være mulig? Åh, ja. Åh, ja.

215 Husk hva jeg sa, forleden dag ved frokosten. Under forplantningen mellom hann og hunn, er det en million sædceller som går frem, og en million egg går frem. Men det er bare ett av dem som vil leve, og, allikevel, er de alle helt like: én ut av en million. Alle sammen, det samme egget og den samme typen sædcelle. Én av dem vil leve. Resten av dem dør.

216 Ingen kan si hvem av dem som er et modent egg, og, åh, hva med det. Gud må bestemme det, om det skal være en

gutt eller jente, blond eller brunette, eller hva enn det skal være. Gud bestemmer det. Ikke de første som møtes, men de første som Gud bestemmer. Kanskje en kommer opp *her*, og en. . . Hvis du noen gang har sett, i et prøverørsglass, å se dem komme sammen. Jeg har kikket på det. Gud må bestemme det. En, alle sammen, helt like, men ved utvelgelse. Den naturlige fødselen er ved utvelgelse. Gud tar én ut av en million.

217 Da Israel forlot Egypt, på veien til det lovede land, var de omkring to millioner mennesker. Hver enkelt av dem var under det samme offerlammet, eller så ville de ikke ha levd. Hver enkelt av dem lyttet til Moses, profeten. Hver enkelt av dem var døpt til ham, i Rødehavet. Hver enkelt av dem danset, kvinnene med Miriam, opp og ned langs (når) elvebredden, da Gud ødela fienden. Hver enkelt av dem stod med Moses, og hørte ham synge i Ånden. De, hver eneste en, spiste manna fra ødemarken, som falt ned fra Himmelen. Ny manna, hver kveld, som er et bilde på Budskapet, hver eneste en spiste av det. Men, ut av de to millionene, hvor mange klarte det? To. Én ut av en million.

218 Det er omkring fem hundre millioner kristne i verden i kveld, når en regner med katolikker og alle. Fem hundre millioner såkalte troende i verden. Hvis Bortrykkelsen kom i kveld, ville det bety. . . hvis én ut av en million var tallet. Jeg sier ikke det er. Men hvis det var slik, ville fem hundre mennesker, i de neste tjuefire timene, forsvinne. Du ville ikke engang høre om det. Det vil bli mange som forsvinner, uansett, vil ikke engang bli savnet.

219 Da kunne det bli, skje med oss, venn, som det gjorde da Døperen Johannes kom. Selv disiplene sa, "Hvorfor sier Skriften, hvorfor sier de—de apostlene eller profetene, hvorfor står det at Elias først må komme og restaurere alle ting?"

220 Han sa, "Jeg sier dere at Elias allerede har kommet, og dere visste det ikke."

221 En av disse dager kunne vi bli etterlatt sittende her, "Hva med Bortrykkelsen før trengselen setter inn?"

"Den har allerede kommet og du visste det ikke."

222 Hele Legemet, forseglett inn, bare holder Det i takt. Jeg sier ikke at det er slik. Jeg håper det ikke er slik. Men, venn, når det lar. . .

223 Hvis vi har en følelse i vårt hjerte, i kveld, at vi skulle få skikk på våre liv, og de tingene vi har gjort, la meg gi dere et råd, som en forkynnerbroder. Jeg kommer til å si dette for første gang, over talerstolen. Jeg har strukket det lengre ut i kveld, om *Dette* , enn jeg har om noe annet, noen gang, på noen måte, for publikum, fordi jeg har hatt en stor frihet i disse møtene. Hvis dere tror at jeg er Guds profet, så hør på det jeg har sagt dere. Hvis det er en ørliten følelse i ditt hjerte, så gå til Gud akkurat nå. Gjør det.

224 Stopp bare et øyeblikk, menn. Se på deres—deres læresetninger som dere tjener. Se i deres menigheter. Er den helt nøyaktig med Guds Ord? Har dere møtt enhver kvalifikasjon? Sier, “Jeg er en god mann.” Det samme var Nikodemus, og det samme var resten av dem. De—de var fine. Skjønner? Det har ingenting med Det å gjøre.

225 Og, kvinner, jeg vil at dere skal se i speilet, og se hva Gud krever at en kvinne skal gjøre. Og se i Guds speil, ikke i ditt menighetsspeil nå, i Guds speil; og se om du kunne kvalifiseres, i ditt liv, den åndelige Jesu Kristi Brud.

226 Forkynnere, tenk det samme. Kutter du av noen hjørner *her*, for å spare noen sine følelser der borte? Ville du gjøre *dette* hvis det ikke var . . . og de ville sende deg ut av menigheten? Hvis du føler det på den måten, min kjære broder, la meg advare deg, i Jesu Kristi Navn, flykt fra det akkurat nå.

227 Og, dame, hvis du ikke kan holde mål til kvalifikasjonene til en kristen, ikke som en formell kristen; men i ditt hjerte, og ditt liv er utformet nøyaktig slik Guds vielsesattest her sier det må være.

228 Og, menighetsmedlem, hvis menigheten din ikke er som det, kan måle seg med Guds kvalifikasjoner av Hans Ord, så kom deg ut av den og kom inn i Kristus.

229 Det er en alvorlig advarsel. Vi vet ikke hvilken time, og du vet ikke hvilken time, som denne byen en dag kommer til å bli liggende her ute på bunnen av dette havet.

230 “Åh, Kapernaum,” sa Jesus, “du som opphøyet deg inn i himmelen, vil bli ført ned i helvete. For, hvis de mektige gjerningene hadde blitt gjort i Sodoma og Gomorra, ville den ha blitt stående til denne dag.” Og Sodoma, Gomorra ligger på bunnen av Dødehavet. Og Kapernaum er på havets bunn.

231 Du by, som hevder å være Englenes by, som har opphøyet deg selv inn i himmelen, og sendt alle de skitne, tilsmussete tingene av moter og slikt, inntil til og med de utenlandske landene kommer hit for å plukke opp vår umoral og sende det avgårde, til dine fine menigheter og kirketårn, og så videre, slik du gjør. Husk, en dag vil du ligge på havets bunn, dine store bikuber under deg akkurat nå. Guds vrede spyr ut rett under deg. Hvor mye lenger vil Han holde dette sandrevet hengende ut over den? Når, det havet der borte, en mile dypt, vil renne inn der, rett tilbake til Salton Sea. Det vil bli verre enn den siste dagen i Pompeii. Vend om, Los Angeles.

232 Vend om, resten av dere, og vend dere til Gud. Tiden for Hans vrede er over jorden. Flykt mens det er tid til å flykte, og kom inn i Kristus.

La oss be.

233 Kjære Gud, når, min ånd, er rystet, feller mitt hjerte advarselens tårer. Gi, O Gud, at menn og kvinner ikke vil tenke

på hva jeg har sagt som en spøk, og menighetsfolket ikke vil tenke på det som at det var forhåndsdømming eller imot dem. Må de se, Herre, at det er i kjærlighet.

²³⁴ Du er mitt vitne, Allmektige Gud, at opp og ned denne kysten har jeg dratt, år etter år, og proklamert Ditt Ord. Vær mitt vitne, O Gud, at hvis det ville skje i kveld, så har jeg fortalt Sannheten. Du vet at denne visjonen om Bruden er Sannheten. Jeg har tatt Ditt Navn ved det, Herre, og sagt det var SÅ SIER HERREN. Og jeg føler at jeg er bevisst, Herre, på hva jeg gjør.

²³⁵ Så jeg ber Deg, Herre, i Jesu Navn, la folk riste seg selv, i kveld, og flykte fra vreden som skal komme, for Ikabod er skrevet over dørene og over nasjonene. En mørk hake har kommet over den. Guds Ånd er bedrøvet bort fra den, og de er veid på vektskålen og funnet for lette. Festen til Kong Nebukadnesar har gjentatt seg, med fyllefester og halv-kledde kvinner, som kaller seg selv kristne.

²³⁶ O Himmels Gud, se i nåde til en syndig verden og et syndig folk, Herre, som vi er i kveld. Gud, jeg prøver å stå i kløften og be om Guddommelig nåde, at Du vil tale inn i denne menneskemengden i kveld og få Din Bruds oppmerksomhet, Herre, til å marsjere ikke etter tegnet fra noen læresetning, men ved lyden av Evangeliet om Herren Jesus Kristus. Gi det, O Gud. La det bli kjent, denne kvelden, at Du er Gud, og Ditt Ord er Sannheten. Mens vi, alvorlig, fremfor dette folket, gjør dem oppmerksomme på Ditt Ord.

²³⁷ I Jesu Kristi Navn, ber jeg for dem, Herre. De har sett Deg, uten en skygge av tvil, bevege Deg over deres folkemengder og fortelle dem hva som var i deres hjerte. Og Du vet, Herre, det, akkurat nå, hva som skjer. Du vet at det er Sannheten, O Gud. Og jeg ber Deg, i Jesu Navn, la den Hellige Ånd gå i forbønn igjen, Herre, og dra fra denne forsamlingen, Herre, de som er skrevet i Lammets Livsbok. Gi det, O Gud. Jeg ber av hele mitt hjerte.

²³⁸ Disse menneskene, ville av seg selv, Herre, gi meg den siste pennien de hadde, for å støtte Budskapet. De ville gjøre alt de kunne. Men, O Gud, når det kommer til å få tak i Det, og komme inn i Det, ber jeg, Gud, om at dette vil bli kvelden da Du vil lønne dem og utøse Din Hellige Ånd over dette møtet. Og må det ikke være munterhet og hopping rundt, men en gråting og en hulking, og en omvendelse, gripe tak i alterets horn, mens vi ser dommen ruller under oss, i kveld. Gi det, Gud. Jeg ber så oppriktig som jeg kan, i Jesu Kristi Navn.

²³⁹ Min broder, søster, jeg—jeg vet ikke hva mer jeg skal si, hvis jeg har funnet nåde for deres øyne, ved Guds kraft, hvis dere tror at jeg er Hans profet. Dette er første gang jeg noensinne har sagt det offentlig. Men jeg føler en underlig advarsel av et eller annet slag. Jeg har ikke lett for dette. Dere

vet jeg ikke har det. Jeg oppfører meg ikke slik. Jeg nølte med å tale det Budskapet og si de tingene. Jeg løper sidelengs og alt annet, for å slippe å gjøre det. Men Det er sagt, og Det vil stå på Dommens Dag, som et vitne på at jeg har fortalt Sannheten. Det er SÅ SIER HERREN GUD! . . . ? . . .

²⁴⁰ Åh, pinsevenner, løp for livet deres. Flykt til alterets horn og gråt ut, før det er for sent, for en tid vil komme da du kan gråte og det vil ikke gagne. For Esau prøvde å finne et sted, for sin fødselsrett, og kunne ikke finne det. Jeg overgir dere, åh, California. Åh, møtet for Full Gospel Business Men, som jeg elsker, som jeg har vært med i, med hele mitt hjerte, jeg overgir dere til Jesus Kristus, i kveld. Flykt til Ham! Ikke la djevelen noen gang få dere til å kjølne av fra Dette. Bli rett ved Det inntil dere, alle, er fylt med den Hellige Ånd, slik at, det gjør at dere kommer til dette Ordet, som vil få dere kvinner til å skjerpe dere, som vil få dere menn til å skjerpe dere. Hvis du sier at du har den Hellige Ånd, og ikke vil innrette deg etter Ordet, er det en annen ånd i deg. Guds Ånd er i Hans Ord, det Messiaske, det salvede Ordet. Bruden må være en Messias-inne, det salvede Ordet.

²⁴¹ La oss reise oss, i Herren Jesu Kristi Navn. Hvis dere aldri hører min røst igjen. . . Men, om Gud vil, reiser jeg til Afrika, om noen få timer. Kanskje kommer jeg aldri tilbake. Jeg vet ikke. Men jeg sier dere, av hele mitt hjerte, at jeg har sagt dere Sannheten. Jeg har ikke holdt noe tilbake av alt det Gud har sagt at jeg skulle si. Og jeg har sagt Det i Herrens Navn.

²⁴² Det er et alvorlig øyeblikk. Jeg vet ikke hvordan uttrykke det. Jeg har prøvd å forlate talerstolen tre eller fire ganger, og jeg klarer ikke gjøre det. Dette er en alvorlig stund. Glem den aldri. Dette er stunden der, kanskje, Gud kanskje gir sitt siste kall. Jeg vet ikke. Han vil kalle for siste gang, en dag. Når? Jeg vet ikke. Men jeg sier dere, i henhold til den visjonen, ser det ut som at den Bruden nesten er fullført.

²⁴³ Se på de formelle menighetene som kommer inn. Da den sovende jomfruen kom for Olje, mislykkes hun i å få Den. Bruden gikk inn. Bortrykkelsen gikk opp. "Mens de gikk for å kjøpe Olje, kom Brudgommen."

²⁴⁴ Sover du? Våkn opp, raskt, og kom til deg selv. Og la oss be, hver enkelt, som om vi var døende i dette øyeblikket, i Herrens Navn. La oss, hver enkelt, be på vår egen måte.

²⁴⁵ Allmektige Gud, se i nåde til oss. Herre, se i nåde til meg. Se i nåde til oss alle. Hva gagnar det, uansett hva vi gjør, hvis vi mislykkes i disse tingene? Jeg står og ber om nåde, O Gud, for denne store byen synker ned i havet og Guds dom feier over denne kysten. Jeg ber, Gud, at Du må kalle Din Brud. Jeg overgir dem til Deg nå, i Jesu Kristi Navn. Amen.

UTVELGELSEN AV EN BRUD NOR65-0429E
(The Choosing Of A Bride)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk torsdags kveld, den 29. april, 1965, for Full Gospel Business Men's Fellowship International stevne ved Biltmore Hotel i Los Angeles, California, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2013 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org